

“El dret de decidir és el paradigma del sobiranisme del segle XXI”

“A Convergència hi ha Independentistes des de la seva creació. No em repetiré: jo ho sóc”

El secretari adjunt de Convergència Democràtica de Catalunya, Felip Puig (Barcelona, 1958), explica els eixos de debat del proper congrés del partit. Opina que comença un cicle en què Catalunya haurà de decidir quina mena de relació ha de mantenir amb Espanya i avança que la ‘casa gran’ es començarà a omplir a la tardor.

El lema del vostre Congrés és “Convergència a punt! El retorn de la il·lusió”. Per què vau perdre la il·lusió?

—La pregunta fa una anàlisi no prou encertada de la qüestió. Aquest congrés representa la fi d’una etapa molt complicada per a Convergència. Hem

arribat a la conclusió que Convergència ha de tancar una etapa de dificultats, de quatre anys molt complicats des del punt de vista de gestió de la nostra pròpia resistència política. Hem de preparar-nos a oferir el bo i millor al país per tal de garantir que recuperi la confiança en les seves pròpies forces

i la il·lusió de futur. Si Convergència es prepara bé en aquest procés, estem convençuts que podrem fer retornar la il·lusió a Catalunya. Per tant, aquest és el nostre lema. “Convergència a punt! Retorna la il·lusió”: una Convergència amb un discurs renovat, amb el debat ben endreçat, amb una direcció rejevenida i més oberta i amb la consolidació d’un lideratge avui ja definitiu d’Artur Mas després de l’etapa de Jordi Pujol. Creiem sincerament que el país necessita de nou una centralitat política amb ambició, nacionalment compromesa, però oberta als temps que corren i amb respostes als problemes reals que avui ningú no gestiona. Aquesta és l’explicació del lema: preparem-nos per recuperar la confiança del país en les seves pròpies forces.

—No és una preparació per a guanyar les eleccions?

—No tant per a guanyar les eleccions com per a recuperar la confiança de la majoria social del país. Sabem que a Catalunya només hi ha dues alternatives: o el socialisme espanyol o el centre nacionalista. Hem d’intentar que la centralitat política d’aquest nou segle torni a girar al voltant de Convergència. És per aquest motiu que parlem de la refundació del catalanisme, de la proposta de la *casa gran* com a instrument polític de més obertura i del dret de decidir, com a paradigma del que ha de ser el sobiranisme actualitzat després d’un nou conflicte amb l’estat espanyol arran del nou Estatut. Això planteja el debat de fons i el dilema que ha de resoldre Catalunya: si convertir-se en província espanyola definitivament, que és l’objectiu del Partit Socialista, o bé continuar avançant cap a l’horitzó de ser un país normal a Europa i al món.

—Anem a pams en aquestes propostes noves de Convergència. El dret de decidir, quin límit té?

—El dret de decidir és una aposta de convicció democràtica i de planteja-

ment sobiranista. No té límits. Parteix del dret ancestral i històric de l'autodeterminació; passa perquè siguem capaços de plantejar determinats reptes de la nostra societat amb consultes populars i, en allò que sigui més transcendent, decidir com orientem la gestió dels nostres afers quotidians, però determinants.

—Com ara quins?

—Com ara el model de finançament, la gestió d'infraestructures, els reptes ètics sobre la ciència en què la societat ha de participar. Hem de trencar una mica el paradigma que ens intenten imposar que la sobirania de Catalunya descansa en la Constitució espanyola i en la sobirania de tots els espanyols. El dret de decidir és el paradigma del sobiranisme del segle XXI. No podem eludir que en aquest congrés Convergència es prepara per interpretar que Catalunya entra en un nou cicle històric en les seves relacions amb Espanya. No som davant un nou cicle electoral, sinó davant la constatació que, després de trenta anys de consolidació democràtica, la transició s'ha completat de manera pràcticament total, amb l'excepció del País Basc i Catalunya. La resposta dels bascos amb la convocatòria d'una consulta popular i la de Catalunya, amb l'Estatut, signifiquen l'intent d'obrir una nova etapa en què Convergència no pot tenir la mateixa resposta que s'ha demostrat excel·lent durant la primera transició, sinó que ha de ser evidentment una voluntat ferma de superar l'estat de les autonomies, d'avançar cap a un estat confederal i no deixar de plantejar que el nostre projecte és de tall sobiranista i no renuncia als drets històrics ni als que vulguem aconseguir en un futur.

Si Catalunya vol continuar un projecte polític amb personalitat pròpia, el dret de decidir ha de ser el nou paradigma que ens vagi orientant, sense calendaris precipitats, de quina manera continuem relacionant-nos o no amb l'estat espanyol.

—Això vol dir, algun dia —sense calendaris, dieu—, un referèndum d'autodeterminació.

—Això vol dir que aquest país, segurament, algun dia s'haurà de plantejar si accepta una estructura d'estat

confederal o continua aspirant a tenir estructures d'estat propi. La plenitud nacional de Catalunya, eufemisme fundacional de Convergència l'any 1974, és, posat al dia, el dret de decidir el nostre futur sense cap límit.

—El projecte de *casa gran* és fet per encabir gent propera, també provinent de l'independentisme. Però l'estat propi també hi cap, dins la *casa gran*?

—Anem per parts. A Convergència hi ha independentistes des de la seva creació. No em reiteraré: jo ho sóc. Convergència, de portes enfora, ha estat objecte d'un fals debat: sobiranistes, catalanistes, independentistes moderats... A Convergència, la seva base militant és, d'una manera majoritària, nacionalista, sobiranista: aspira que Catalunya tingui tot el poder polític necessari per a respondre als seus propis reptes i a la seva pròpia voluntat de ser una nació. Dit això, la *casa gran* és l'actualització del *pal de paller* pujolista dels anys 80 amb la voluntat d'obrir encara més la nostra proposta de país a un ampli espectre ideològic: des de liberals a conservadors, a socialdemòcrates, independentistes, catalanistes moderats, però que compartim un projecte de país, un model de societat i uns valors en la política. Des d'aquesta perspectiva observem que en els entorns catalanistes d'algunes altres formacions polítiques comença a créixer el desencant tant en la petita crosta catalanista —que comença a quedar desplaçada dins del Partit Socialista— com en aquells independentistes que veuen que fer president en José Montilla va en direcció contrària a les ambicions nacionals o, fins i tot, aquells centristes moderats que, desencisats de la dreta espanyola, busquen un projecte polític on pugui recolzar el seu model de societat. Tots aquests sectors convergeixen en aquesta oferta neopujolista de la *casa gran*. Per tant, creiem que la *casa gran*, a partir del setembre o l'octubre, no serà només una oferta de diàleg sinó també una proposta de debat social, un intent d'articular noves majories amb traducció electoral i, evidentment, amb la incorporació de personalitats que vénen del món de la política però també d'uns altres

àmbits, que podran aplegar-se, si no dins de Convergència, a l'entorn de Convergència per oferir una nova majoria social nacionalista.

—Com s'ha de traduir la *casa gran* en oferta electoral? En una coalició, en una plataforma, en una Convergència que ho integre tot?

—Crec que es produiran diversos canvis: des d'aproximacions de gent que apareixerà al voltant dels debats polítics que Convergència i les seves fundacions impulsaran en el nou curs polític, fins a la possible estructuració d'alguna plataforma o associació que permeti de visualitzar aquesta obertura. Si això té finalment alguna traducció electoral és on la generositat que Artur Mas reclama i reclamarà dels militants de Convergència es podrà veure explicitada. Les fórmules poden ser múltiples i diverses, tant des del punt de vista d'aproximació personal com des de l'organització d'una fórmula que acabi concitant una relació amb aquest entorn que la *casa gran* pugui construir.

—Sempre us heu presentat a les eleccions en coalició amb Unió Democràtica. En aquest Congrés la plataforma Desfederem-nos proposa de trencar amb Unió. Pot tenir èxit la seva proposta?

—Les relacions amb Unió formen part del relat tradicional que, a tots els congressos de Convergència des dels anys 80, ha aparegut amb més o menys bel·ligerància. Jo crec que tindrà la mateixa actitud responsable de sempre per part dels delegats de Convergència. Som conscients que les relacions en l'àmbit de la federació han de millorar i creiem que s'ha d'establir una nova mecànica quant a vinculació dels pactes electorals al territori. Però és clar que en el projecte de *casa gran* del catalanisme, Unió hi té reservat un lloc de convidat d'honor. Crec que, en aquest congrés, més enllà de les esmenes típiques —no és desqualificatiu— sobre les nostres relacions amb Unió, es reforçarà el convenciment que Convergència i Unió configura l'única alternativa al socialisme espanyol que avui governa a la Generalitat.

Alex Milian